

MENSEN VAN BIJONS

Een kwestie van keuze

Marcel Van Driessche, schildert door roeping en van beroep.

Diverse pogingen om met de man een afspraak te maken, lopen spaak. Omdat, zo zegt Roza zijn vrouw, – hij waarschijnlijk op 't vuurwerk rondhangt met zijn fiets en de keer daarna waarschijnlijk in 't veld zit, en nog eens waarschijnlijk in 't veld zit, en bij de laatste poging ook waarschijnlijk in 't veld zit.

Dan maar de zaak in eigen handen gepakt en zelf een afspraak vastgelegd. De zwerver aan banden gelegd. Dacht je maar! Eenieder van ons zou braafjes zitten wachten, een mens netjes binnenlaten, handje drukken enz. Neen. Marcel heeft een videocamera ter hand. Mijn binnenkomst wordt door de

meester himself elektronisch op een bandje vastgelegd. We vragen hem – via de lens – wie hier wie komt interviewen.

Besluit: vooraleer ik ook maar het eerste woord met deze man moet wisselen weet ik:

1. Marcel is een zwerver.
2. Marcel houdt er van met onverwachte dingen uit de hoek te komen.

Marcel Van Driessche woont in de Nieuwe Kouterdreef, nummer 18.

Geboren te Zele-Durmen op 24 juli 1925. Volgde les aan de Koninklijke Akademie te Dendermonde van 1954 tot 1960.

Aan het Nationaal Hoger Instituut voor

Schone Kunsten te Antwerpen van 1960 tot 1965.

Vanaf 1970 werd hij aangesteld als leraar in het jeugdatelier aan de Akademie te Dendermonde. In juli 1990 ging hij met pensioen.

Al deze gegevens vond ik in een foldertje, Marcel praat daar allemaal niet over.

Zijn universiteit was het open veld van Durmen, daar heeft hij als kind jaren rondgedoold. André Bogaert ook. Maar ze beleefden de dingen allebei anders. André schilderde vooral de landschappen rond de Durme, terwijl Marcel zich vooral op de oever van de rivier concentreerde. Hij is gefascineerd door het grote hoefblad en schildert het in alle seizoenen en op elk tijdstip van de dag, in hevige kleuren, in zachte kleuren, maar telkens met heel veel kracht. Vanuit het diepste van zijn gemoed.

Brood

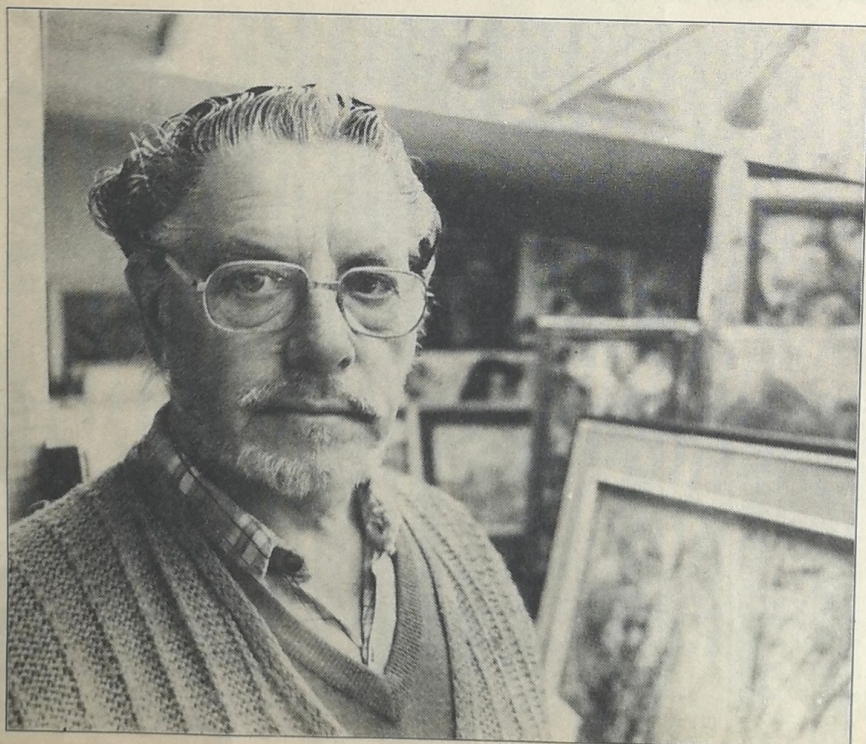
Van zijn 14 jaar werkte Marcel tot Haegens. – 't Wreedste dat ze mij ooit aangedaan hebben. Vooral het feit dat ik een lange broek moest dragen. Huilen van koleire deed ik, die broek was zo warm, en die kriebelde vreselijk. Niemand vroeg mij ooit of ik dat wel wou, maar zo ging dat in die tijd hé. Je was veertien en je vloog 't fabriek binnen. Maar ik moet wel zeggen, ze lieten mij thuis wel toe dat ik schilderde. Op de zolder zat ik dan aquarelles te maken. Bij het licht van één zoldervensterken. Een tweede zoldervensterken – waar ik om smeekte – daar was geen sprake van. Maar mijn zuster, die werd non, en daar was alles mogelijk voor!

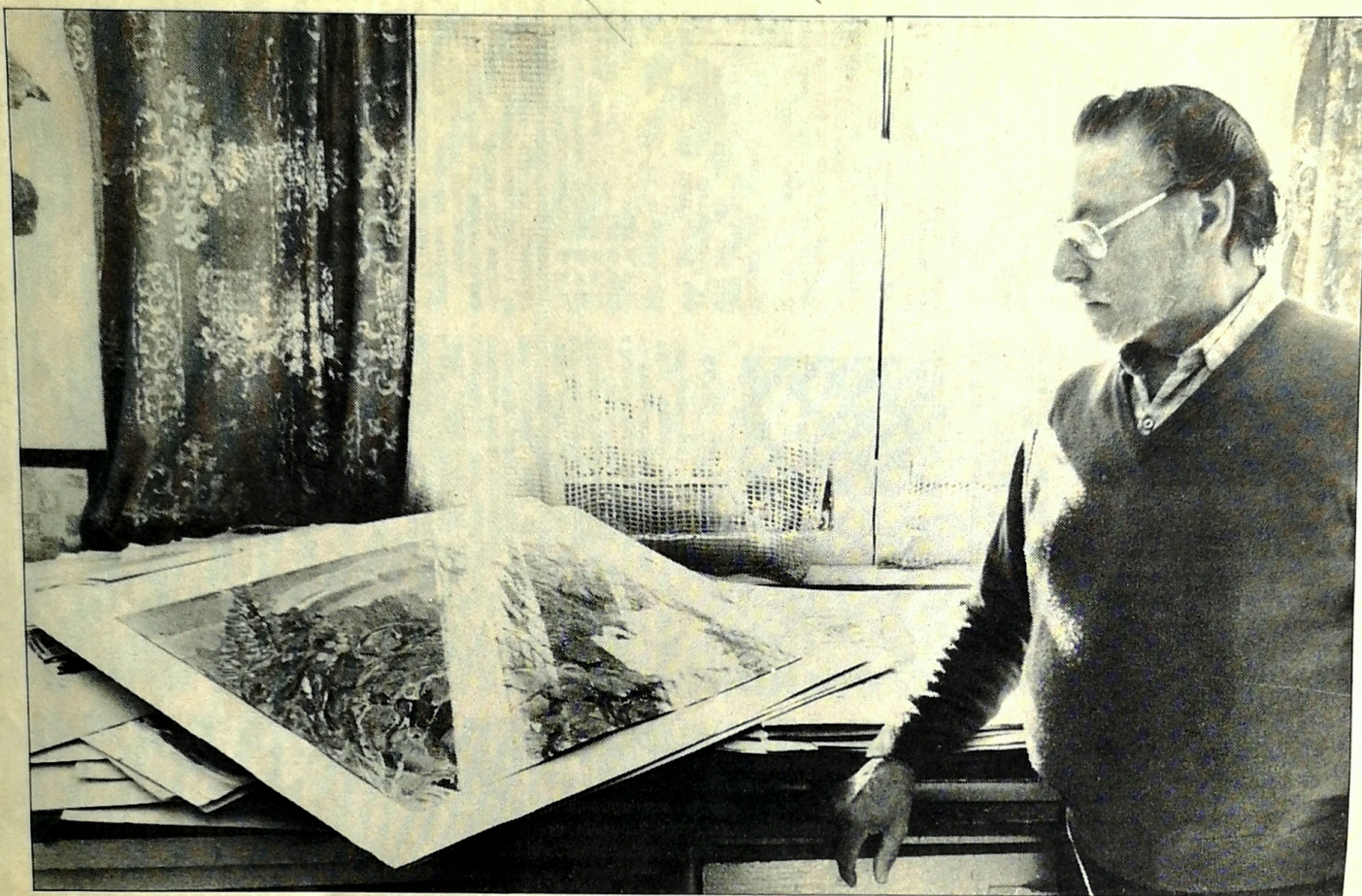
En toen kwam Roza.

Als ik één week getrouwd was begon ik les te volgen in de Akademie. Ik had geen keuze. Ofwel werd ik schilder, ofwel werd ik gangster. Of nachtclubuitbater. Want erotiek en natuur bepalen mijn leven.

Ze kregen samen zeven kinderen.

– Het was financieel niet makkelijk, zegt Roza, maar wij waren rijk op onze manier. Ons kinderen hadden altijd genoeg te eten en kleren kregen wij van vrienden en burens.

In 1968 behaalde Marcel de Eerste Prijs De Vuyst in Lokeren.

En van die geldprijs kochten wij onze eerste wasmachine. Soms was er zelfs geen geld om doek te kopen. Roza: – hij kwam dan af: «Heb je mij niet wat pisdoeken?» En dan zocht ik er de laatste nieuwe uit. Hij prepareerde die met wat lijm en zo, en hij kon weer aan de slag.

Atelier en boom

Achter zijn huis lag een lapje grond. Marcel wou een atelier, maar er stond een boom in de weg. En die boom deed ook dienst voor de waslijn. Geen paniek. Marcel maakte van de nood een deugd. De boom bleef staan en hij bouwde er zijn atelier rond. Met voldoende opening in het dak, zodat de boom ook nog wat regen kreeg. Het was daar vreselijk gezellig, beweert Roza. In de zomer bracht het gebladerte lommer, want het dak was van plastic. Alleen moest elk jaar het gat wat groter worden gemaakt, want de stam werd alsmat dikker. Zelfs een boom past zich in het atelier aan zijn visie aan. Hij werd er een teken.

Over passie

– Schilderen is verliefd zijn... en verliefd zijn is 't mooiste dat er op de wereld bestaat.

– Ik voel mij verschrikkelijk gelukkig als ik schilder. Roza weet dat.

– Maar weet ge wat een grote doodsonde is? Schilderen voor de mensen!

Galerijhouders leggen je maar al te graag formaten op of een stijl, want mijnheer, dat verkoopt goed. Mij niet gezien! Ik ben een

zeer eigenzinnige vent, ik schilder om in leven te blijven, niet om van te leven. Hoe ze mijn werk ook bekijken...

– Ik heb altijd graag de meisjes gezien! (Roza knikt hierbij instemmend.) Eigenlijk had ik altijd twee vrouwen gewild: een zwarte en een blonde. Ik kon nooit kiezen. – Ik heb de pest aan al wat godsdienst is en de kerk. Maar het grote hoeftblad schilderen, dat is pas iets religieus. Dat is mijn getuigenis, mijn gebed!

In Zele zijn er nogal wat artiesten die regelmatig in de kijker komen. De mensen van Were di bijvoorbeeld, hoe komt het dat wij van jou nooit iets horen?

Were di? (Heel verbaasd) Daar ben ik uitgeschopt hé. Dat moet rond 1955 geweest zijn. Ik was pas getrouwd en ik maakte altijd maar aquarelles van ons Roza. Naakten. Op een goeie keer viel ze van vermoeidheid in slaap. En ik wist, dit is het!

Ik, zo fier als een gieter met mijn schoon aquarelles en nog een paar andere schilderijen naar de jaarlijkse tentoonstelling van Were di. De toenmalige voorzitter zat er vreselijk mee verveeld, zo van «Wat zal Mijnheer den Deken daar van zeggen?». Na veel gepalaber mocht ik het dan toch omhoog hangen, in een hoekje. Om toch maar niet op te vallen. En wat raad je? Het viel zeer in de smaak van een Zeelse dame die het dan ook prompt kocht, aan een goeie prijs, want eigenlijk deed ik het niet graag weg.

Het jaar nadien, geaffronteerd, maar ook gestimuleerd stond ik daar met vijf à zes naaktjes. En de zondag dat de tentoonstel-

ling openging, kom ik daar binnen, – niet te geloven – ze waren allemaal weg. Verdwenen.

Resultaat: de Marcel heel ongelukkig en heel woest en met handjes die nogal los hingen. En toen zei de voorzitter: «U bent uitgesloten».

Klei

Achteraan in de hof staat nu een groter atelier. Zoals het hoort voor een artiest: bruin, rommelig en gezellig. Binnen staat een hele reeks beeldjes in klei, de «wachters» van zijn kot. En ook hierin is Marcel een buitenbeentje. Hij maakt ze van klei en bakt ze. Niet in een daarvoor bestemde oven maar in de asse van zijn open haard. Gewikkeld in aluminiumfolie gaan ze 's avonds in de gloeiende asse en 's morgens haalt hij ze eruit.

– Ik zit daar dan te beven gelijk een kind van curiositeit. Want elk beeldje heeft een andere kleur, een verrassende belevenis. Op dat moment heb ik vlinders in mijn buik!

Hoeveel werken heb je ongeveer gemaakt?

Enkele duizenden.

En over de verkoop mag ik niet klagen. De Staat heeft er enkele gekocht. Een paar zitten er in Amerika, en één in Saoedi-Arabië. Sommige werken doe ik helemaal niet weg, voor geen geld. Mijn meeste schilderijen worden verkocht via-via. En dat is mijn mirakel! Het is het verhaal van de bron die rivier wordt en stroom en daarna zee.

R. Van Callenberghe